

Reinhilde van Driel

OP DRIFT

MET ILLUSTRATIES VAN

Harmen van Straaten

 DAVIDSFONDS
INFODOK

EEN HUIS OP DE KLIF

‘Eindelooslaan-beneden’, roept de buschauffeur met luide stem. Kinderen, grote mensen, hoogbejaarden, honden, iedereen stapt van de bus.

Iedereen, behalve wij. Wij zitten op de achterbank. We zijn gepakt en gezakt met de wekelijkse boodschappen. Ik ben Elly, ik ben elf en ik zit aan het raam, zoals altijd. Naast me mijn grote broer Bill. Hij is zeventien en breed als een brok graniet.

In het midden van de bank zit mama geleund tegen papa. Ronny, mijn broertje van bijna twee, zit altijd op mijn vaders schouders, half liggend op papa’s kale hoofd. Met zijn vuistjes houdt hij zich vast aan zijn volle grijze baard, alsof het de teugels van een paard zijn.

Papa was vroeger kapitein van een groot schip. Hij heeft de hele wereld gezien. Hij vervoerde kiwi’s, kokosnoten, zand, ijsblokjes, olie, boter, badschuim en speelgoed uit Taiwan.

De bus is leeg, we zeggen geen woord. Door de kleine tochtige raampjes horen we de fluitende wind, de zee en de meeuwen. Bijna thuis.

Wij wonen in de Eindelooslaan in Zaligkerke, een klein stadje aan zee.

De bus zet zich schrap voor de steile klim naar boven, want de Eindelooslaan ligt op een machtige helling. De eindhalte en ons huis liggen boven op de klif met een weids uitzicht op de oceaan.

Het is een snelle en handige buschauffeur vandaag. Hij geeft goed gas en gaat dan in één ruk naar boven. We worden tegen de achterbank gedrukt en krijgen kriebels in onze buik.

‘Weer veilig geland!’ zegt mijn vader als de chauffeur de bus op de kleine parking boven op de klif tot stilstand brengt.

Het is lente, de dagen worden langer. ‘Picknicktijd!’ roep ik en ik loop met de armen wijd over het grote grasveld op de top van de klif. Ik loop en ik loop tot ik buiten adem ben. Mijn haren wapperen in de wind. Het grote grasveld is van niemand en van iedereen. Voor ons is het onze tuin, want het ligt vlak bij ons huis. In de zomer delen we het met de toeristen, nu zijn wij er nog alleen.

Ik speel met Ronny paard en ruiter. Ik kruip op handen en voeten, zo snel ik kan. Ronny zit op mijn rug, houdt zich vast aan mijn haar en kirt van plezier. ‘Onny-sta, Onny-sta!’ roept Ronny, wat ‘Ronny-staan’ betekent. Ik houd stil en Ronny gaat voorzichtig rechtop staan op zijn kleine beentjes en houdt zijn armen evenwijdig. Heel voorzichtig stapt paard Elly verder, terwijl kleine ruiter Ronny zich trots staande houdt op de rug van zijn paard.

Ondertussen heeft papa een gebloemd picknickdeken opengelegd en heeft mama fruitsap uitgeschonken en servetten klaargelegd. Ronny en ik haasten ons naar de picknickplek waar Bill aan zijn tweede worstenbroodje begint.

‘Hoeveel worstenbroodjes heb jij al op?’ vraag ik Bill beschuldigend.

‘Zes’, zegt hij lachend, ‘en ik ben van plan er twaalf te eten.’

‘Monster’, zeg ik en ik begin haastig aan mijn eerste worstenbroodje.

‘Rustig’, zegt mama. ‘Er zijn worstenbroodjes genoeg.’

Op zaterdag eten we altijd worstenbroodjes.

Half liggend genieten we van de eerste zon die onze wangen prikkelt.

Alleen Ronny waggelt onvermoeibaar rond met een stukje brood in zijn handje. Telkens als Ronny te dicht bij de afgrond van de klif komt, roept mijn vader luid: 'Hooo!' Dan stopt Ronny even verschrikt en rent hij weer vrolijk de andere kant op. Ronny is van niets bang.

'Er is er nog een worstenbroodje over. Breng jij dat even naar tante Cora, Elly?' vraagt mama.

Mijn tante Cora woont bij ons in huis en is getrouwd met de jongere broer van mijn vader, nonkel Finn. Hij is visser en is na een grote storm op zee niet meer naar huis teruggekeerd. Dat is ondertussen twaalf jaar geleden en mijn tante wacht sindsdien op zijn thuiskomst. Nonkel Finn en tante

Cora hebben een klein huisje in de binnenstad, maar daar is mijn tante niet meer geweest sinds nonkel Finns verdwijning. Zij heeft in ons huis een kamer op de tweede verdieping. Die kamer kijkt uit op zee en heeft een balkonnetje met een balustrade van elegant ijzersmeedwerk. Daar zit mijn tante Cora winter en zomer te wachten op de terugkomst van haar man. Ze zit daar soms met een breiwerkje of met een boek. Meestal doet ze helemaal niets en kijkt ze naar de boten die komen en gaan. Wij denken dat nonkel Finn niet meer terugkomt en dat hij gestorven is op zee. Maar daar wordt niet over gepraat, zeker niet waar tante bij is.

Ik heb nooit anders geweten dan dat tante bij ons woonde. Vroeger dacht ik dat elk kind een tante op de tweede verdieping had wonen.

Ik ren de trap op en ben helemaal buiten adem als ik boven kom.

Haar kamerdeur staat open en tante zit zoals altijd op het balkon.

Tante heeft geen honger, ze heeft al een boterhammetje gegeten, zegt ze.

Tante Cora is een slechte eter, maar ze eet vaak onze restjes op. Bij mijn vriendinnetje Marita geven ze de restjes aan de hond. Wij hebben geen hond.

Ik zet me op de lege stoel op het balkon. We zwijgen. Tante heeft nooit veel te vertellen. Als je niets wilt zeggen en toch niet alleen wilt zijn, kun je bij tante altijd terecht. Naar buiten kijken en stil zijn vind ik soms wel prettig. Bill houdt de stilte bij tante nog geen vijf minuten vol. Kleine Ronny tettert en kwettert hele verhalen tegen tante. Daar moet tante zachtjes van grinniken.

Ik ga weer naar buiten, mama helpen met de was. Op het grote grasplein heeft papa twee palen in de grond gezet. Daartussen hangt onze meterslange waslijn. Met mijn houten trapje van twee treden gaat het makkelijk om de natte kleren op te hangen.

Ik lig languit op het gras en kijk naar de stoet van kleurige kleren aan de draad. Ze dansen zachtjes heen en weer. Ik duw mezelf op, tot ik gekromd in de brug sta. Lenig stap ik rond als een vreemd insect. Ik zie de wereld op zijn kop.

Papa leest het boek *Avonturen van een haring*, Bill traint zijn armspieren met gewichten en Ronny aapt alles na. Ik doe een handstand en een radslag. Ik vlieg als een straaljager over het grasveld van de klif.

‘Geniet van de rust, lieverds, want overmorgen begint het grote lawaai weer’, zegt papa terwijl hij gulzig van zijn bier-tje drinkt.

Naast ons huis zijn vorig jaar de werken aan een reuzegroot hotel begonnen. Wij willen geen burens, want ons huis staat al meer dan honderd jaar alleen op de klif. Ons huis is niet zomaar een huis. Het kraakt, het piept, het ademt. Het is een deel van de familie.

Het is een statig herenhuis met twee verdiepingen. Het heeft een dubbele houten voordeur met zo’n ijzeren klopper in de vorm van een handje. Naast het grote raam aan de voorkant hangt een wit bordje met daarop ‘Eindelooslaan’ in zwarte letters. Vermits ons huis het enige is in de Eindelooslaan, heeft het geen nummer.

Een brief met Eindelooslaan/Zaligkerke erop wordt door de postbode altijd bij ons afgeleverd. Wij krijgen alleen post op

maandag en donderdag. Dat komt omdat de postbode al oud is en het niet ziet zitten om elke dag de steile Eindelooslaan op te klimmen.

Binnen in ons huis is er veel licht, met een raam aan de straatkant en een groot raam met zeezicht aan de achterkant. Vanuit een kleiner raam aan de zijkant van ons huis kun je zowel het grasveld als de zee zien.

Mijn kamer is een van de mooiste. Het is dezelfde als die van tante, maar dan een verdieping lager. Ik heb ook een eigen wastafel. Waar tante een balkon heeft, heb ik een kleine erker. Dat is een uitsprong aan het raam. Mijn binnenbalkon, noem ik het altijd. Ik slaap in een oude reddingsvloep van een van de boten waar papa mee voer. Mijn matras past er perfect in.

Om de drie jaar schilderen we de buitenkant van het huis. Dit keer was het mijn beurt om de kleur te bepalen. Ik heb appelblauwzeegroen gekozen.

Daarvoor was het huis kakigroen – spuuglelijk en een idee van Bill. Het huis is ook al wit (grootvader), koningsblauw (papa) en citroengeel (mama) geweest.

Toen het huis pas appelblauwzeegroen was geverfd, heeft Bill wekenlang met een donkere zonnebril rondgelopen.

‘Aansteller!’ riep ik hem toe. Aansteller, dat woord lijkt wel speciaal voor Bill bedacht.

‘Ik verhuis niet, zij zullen moeten verhuizen’, heb ik papa wel honderd keer horen zeggen.

Papa heeft er alles aan gedaan om de bouw van het hotel tegen te houden. Duizenden protesthandtekeningen heeft hij verzameld en afgegeven aan de burgemeester. Maar die wilde niet luisteren, integendeel.

‘We moeten vooruit, Alfred’, zei de burgemeester. ‘Dankzij het hotel gaat Zaligkerke een mooie, rijke badstad worden.’

‘Zaligkerke is al een mooie, rijke badstad’, antwoordde papa. Toen heeft hij de deur van het kantoor van de burgemeester zo hard dichtgegooid dat hij de dure kunstwerken van de muur hoorde vallen.

Op de parking boven op de klif kwamen papa en ik mijnheer Slok, de grote baas van het hotel, eens tegen. Daar zet hij zijn sportwagen met nummerplaat SLOK 199. Rijke mensen mogen hun naam op hun nummerplaat zetten.

De grote baas keek ons uitdagend aan en begon een liedje te fluiten. Hij stapte in zijn sportwagen en scheurde weg.

Op een dag kregen we bezoek van mijnheer Slokop. Ja, zo noemden we hem ondertussen. Papa en Bill waren niet thuis. In een tweedelig pak en met glimmende schoenen stond hij met een bos bloemen aan de voordeur. Mama liet hem binnen, zette de bloemen in een vaas en bood hem koffie en koekjes aan.

‘Beste mevrouw,’ zei Slokop toen hij was gaan zitten, ‘ik weet dat het voor u en uw familie moeilijke maanden zijn nu de werken aan het hotel op volle kracht bezig zijn. U heeft vast veel last van het lawaai en het vuil. Maar kijk, jullie zijn onze enige en bovenste beste burens en daarom willen wij jullie belonen met een pasje.’ Slokop legde vijf glimmende pasjes op tafel, waarop in sierlijke letters ‘Zeeweelde’ stond. ‘Met deze pasjes kan de hele familie gratis gebruikmaken van het zwemparadijs en het schoonheidsinstituut. En dat een heel leven lang! Mevrouw, is dat geen schitterend cadeau?’

‘Jawel, mijnheer, dank u wel’, was het enige dat mama kon stamelen.

‘En, blij?’ zei mijnheer Slokop terwijl hij me over het hoofd aaide.

‘Heel blij,’ zei ik, ‘ik ben nog nooit naar een zwemparadijs geweest.’

‘Vanaf volgend jaar kun je er elke dag naartoe! Het wordt groot, met twaalf reuzenglijbanen en een wildwaterbad.

Woesj, woesj, woesj!' Met zijn armen en benen maakte hij golvende bewegingen alsof hij in het bad zat. Dat zag er redelijk belachelijk uit voor zo'n oude nette man, maar dat zei ik niet.

‘Joepie!’ riep ik.

Hoewel ik wist dat Slokop een eersteklasslijmbal was, was ik toch dolgelukkig met het pasje. Ik legde het gouden pasje in mijn nachtkastje. Voor mij kon de bouw van het hotel en het zwembad nu niet snel genoeg gaan.

Toen papa hoorde van het bezoek van mijnheer Slokop en de cadeautjes zag, werd hij woedend.

‘Er gaat hier helemaal niemand naar een zwemparadijs. Daar is jullie zwemparadijs’, zei hij en hij wees naar de zee.

‘Als ik morgen zijn auto op de parking zie staan,’ brulde papa luid, ‘dan hak ik hem aan stukken!’

‘Met een bijl?’ vroeg ik voorzichtig.

Papa keek me even verbaasd aan en brulde toen nog harder.

‘Als het moet wel ja!’